

1

HET VERZOEK VAN DE GENERAAL

Het was midden op de dag in de Far Western Desert. De zon scheen fel aan de helderblauwe hemel en brandde verzengend op de door de hitte geblakerde zandblokken. Uit de geelbruine grond ontsproten enkele cactussen van twee of drie blokken hoog. Ze vormden groene stippen in het stoffige landschap, terwijl er wat verdwaalde creepers en spinnen doelloos door het kale land zwierven. De eindeloze duinenzee was bijna net zo uitgestrekt als de Enderwoestijn, en er werd vandaag en in dit tijdperk veel minder doorheen gereisd. Op elk moment bevatte de Far Western Desert slechts enkele spelers, en ze bleven er meestal niet lang.

De gemiddelde speler op de Minecraft-server Elementia zou het als dwaasheid beschouwen zich hoe dan ook in de Far Western Desert te wagen. In de hete woestijnzon viel nauwelijks iets te halen en alles te verliezen. Mocht een speler de

lange tocht door duizenden blokken zand toch maken, naar het hartje van de woestijn, dan zou hij of zij een klein groepje gebouwen aantreffen. De huizen stonden bijeen rond een netwerk van grindweggetjes en waren gebouwd met houten planken, wat er duidelijk op wees dat deze plaats zonder naam in het verre verleden NPC-dorpelingen had gehuisvest.

Nu waren er geen bewoners meer.

In plaats daarvan werd deze lege huls van een dorp door spelers bewoond, hoewel niet van een type dat je graag zou willen ontmoeten. Deze spelers hadden diverse littekens op hun huid, en ze begonnen dreigend te grauwen en met hun knokkels te knakken wanneer je zo ongelukkig was hun aandacht te trekken. Dit was het soort dorp waar een beschuldiging over gestolen ijzer of diamanten een vechtpartij kon veroorzaken waarvan slechts één betrokkene nog weg zou kunnen lopen.

En er waren veel diamanten en er was veel ijzer om ruzie over te maken. Talloze waardevolle voorwerpen passeerden langs deze handelspost in de woestijn, in ruil voor diensten van het clandestiene soort, die de inwoners met alle genoegen bereid waren te verlenen. Dit was de plek waar je naartoe ging als je iets op discrete wijze wenste te laten verrichten, dus was het niet een plaats waar je gezien wilde worden.

Deze bewuste dag begon zoals gewoonlijk. De zon brandde fel en er waren al diverse vechtpartijen met de blote vuist uitgebroken tussen de spelers die in het dorp waren.

Toen de zon op het hoogste punt aan de hemel stond, verscheen er een gestalte aan de horizon. Terwijl de anderen verdergingen met waar ze mee bezig waren, naderde de spe-

ler langzaam het dorp. En toen hij over de stoffige grindweg liep, leken steeds meer van de schurkachtige dorpsbewoners hem vanuit hun ooghoeken een ijskoude blik toe te werpen. Hij merkte het nauwelijks op; hij was ervan overtuigd dat deze verlaten woestijn nooit eerder zo'n belangrijke speler als hij had gezien.

De speler was gekleed in een zwarte broek en een zwart overhemd, met over zijn hoofd een gouden cape die als een fonkelende waterval over zijn bovenlichaam viel. Zijn opvallende huid viel moeilijk te negeren toen hij zich snel omdraaide om een groot gebouw aan de hoofdstraat binnen te gaan.

Dit gebouw, dat ooit de dorpsbibliotheek was geweest, was leeggehaald, en het bibliotheekmeubilair was vervangen door stoelen en tafels. Die werden bezet door spelers die rauw lachten en schreeuwden, terwijl ze flessen QPO en SloPo naar binnen goten. Een lange rij houten blokken vormde een bar die door het hele gebouw liep. Van achter deze houten rand schreeuwde de barkeeper naar de in het goud geklede gestalte wat hij wilde drinken. De gestalte gaf geen antwoord maar wuifde slechts afwerend met zijn hand. Hij kwam hier tenslotte voor een bespreking die van het hoogste belang was voor de Noctem-alliantie. Hij mocht zijn hoofd niet door drank laten vertroebelen.

Toen de gestalte zoekend rondkeek naar zijn contact, werd hij even afgeleid door het geschreeuw, gejoel en misbaar van een gevecht dat in de hoek van de bar ontstond. De gestalte bleef even staan kijken naar twee schurkachtige kerels in rafelige kleren die elkaar met hun houweel te lijf gingen. Wel dra steeg er een luid gejuich uit de hoek op toen een van de

spelers naast zijn houweel op de vloer zakte, en de menigte haastte zich om de gevallen voorwerpen in te pikken. De gestalte ergerde zich wat aan het lawaai, maar hij wist dat het op zich niet ongunstig was – integendeel zelfs. Dit was de perfecte plek om naartoe te gaan als je niet wilde worden afgeluisterd.

Terwijl het rumoer van de vechtpartij wegstierf, keek de gestalte opnieuw de bar rond, op zoek naar zijn contact. Het duurde even eer hij ten slotte oogcontact maakte met een eenzame speler die te midden van al het kabaal tegenover een lege stoel aan een tafel zat. Deze speler was gekleed in een tamelijk eenvoudige skin met dezelfde lichaamskleur als die van een spin. Maar van de vele ogen op het gezicht van de speler bezaten alleen de twee grootste iets menselijks.

De in de gouden cape gehulde gestalte liep erheen en ging tegenover de speler zitten. Hij kwam direct ter zake.

‘Ik heb veel over je gehoord. Ze zeggen dat je goed bent in wat je doet.’

De spin-speler glimlachte. ‘En ik heb gehoord dat jij hier mischien weer zou opduiken. Graaf Drake, vermoed ik?’

De gouden gestalte aarzelde even, maar niet lang. Hij was er vrij zeker van dat dit de speler was die hij zocht, maar hij moest echt volkomen zeker zijn.

‘Ik word tegenwoordig generaal Drake genoemd,’ antwoordde Drake op effen toon.

De spin-speler behield haar pokergezicht; Drake kon haar totaal niet doorgronden. Hij begreep dat de tijd was aangebroken en hij tastte in de plooiën van zijn sjaal. Daar haalde hij een voorwerp uit tevoorschijn: de kop van een creeper. Hij

liet die slechts even aan de spin-speler zien voordat hij hem onmiddellijk weer in zijn inventaris stopte. Daarna keek Drake de spin-speler verwachtingsvol aan.

Met nog steeds een ijzige blik op haar gezicht tastte de spin-speler onder de tafel. Drake richtte al zijn aandacht op haar hand en zag hoe ze heel even haar eigen creeper liet zien alvorens die weer in haar inventaris te stoppen.

Op slag verdampte de spanning aan de tafel, en beide spelers glimlachten. De twee oude vrienden hadden elk de unieke voorwerpen getoond die ze elkaar bij hun vorige ontmoeting hadden gegeven, en ze wisten nu allebei dat ze vrijelijk konden spreken.

‘Het is fijn je weer te zien, Arachnia,’ zei Drake. Toen grijnsde hij smalend. ‘Ik heb me laten vertellen dat je het de laatste tijd nogal druk hebt gehad.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ reageerde de spin-speler geamuseerd. ‘Maar ik moet toegeven, Drake, dat het ook fijn is om jou weer te zien. Het was veel te lang geleden. Dus je bent nu generaal?’

‘Reken maar,’ zei Drake.

‘En ik neem aan dat dit een positie is die je ergens anders hebt verkregen dan onder het bevel van president Stan?’ vroeg Arachnia meesmuilend.

Drake grinnikte. ‘Doe nou maar niet zo uit de hoogte. Je weet heel goed wat ik van de hoogverheven Stan2012 vindt.’ Zijn stem droop van cynisme. ‘Nee, ik ben nu generaal van de Noctem-alliantie.

‘Echt waar?’ zei Arachnia, terwijl ze even een wenkbrauw optrok. ‘Je bedoelt toch niet dat kleine groepje opstandelingen

dat er op de een of andere manier in geslaagd is de hele server over te nemen?’

‘Die bedoel ik.’ Drake knikte. ‘Ik neem aan dat je weet wat er de afgelopen maand op het vasteland van Elementia is gebeurd.’

‘Natuurlijk weet ik dat, Drake. Jij zou al helemaal moeten weten hoeveel informatie er door deze nederzetting gaat,’ mompelde Arachnia onheilspellend. ‘Hoewel ik moet beken- nen dat me niet bekend was dat jij de Noctem-alliantie naar de overwinning hebt geleid.’

Drake trok een bescheiden gezicht. ‘Nou ja, ik heb geholpen, maar ik heb eerlijk gezegd alleen maar opdrachten uitgevoerd. Alle mensen die de machtsovername hebben geleid zijn nu dood, en Lord Tenebris heeft mij en een paar collega’s van me aangewezen om hun plaatsen in te nemen.’

‘Lord Tenebris... Ik begrijp dat hij de leider van de Noctem- alliantie is?’ vroeg Arachnia.

Bij deze vraag gleed er een uitdrukking van groot ontzag over Drakes gezicht, zodat Arachnia opnieuw een wenkbrauw optrok toen Drake antwoordde.

‘O, hij is véél meer dan dat, mijn beste. Ik zou meer kunnen zeggen, maar neem maar van mij aan dat je het snel genoeg te weten zult komen.’

Arachnia lachte. ‘Ik geloof je op je woord. Dus, wat brengt jou hier, Drake? De almachtige generaal van het heersende be- stuur over Elementia moet een goede reden hebben om naar dit godvergeten gat te komen.’

‘Die goede reden heb ik inderdaad,’ reageerde Drake ern- stig. De beleefdheden waren achter de rug en het werd tijd om

ter zake te komen. ‘Om te beginnen een vraag... Heb jij de andere leden van ELM nog steeds bij elkaar?’

‘Jawel,’ zei Arachnia met een grijns. ‘En we zijn nog steeds de beste huurlingen van heel Minecraft. Hoezo? Heb je ons ergens voor nodig?’

‘Inderdaad. Het heeft feitelijk met de Alliantie te maken,’ fluisterde Drake. Hij keek snel om zich heen, om zeker te weten dat niemand in de rumoerige kroeg meeluisterde voordat hij zich dichterbij Arachnia toeboog en verderging.

‘Tijdens onze veldtocht om Elementia te veroveren, is de Noctem-alliantie erin geslaagd president Stan2012 gevangen te nemen, en ook enkele raadsleden van hem...’

‘Nee!’ riep Arachnia, niet in staat zich te bedwingen.

‘Still!’ siste Drake, en hij keek om zich heen naar diverse stamgasten die hen heimelijk gadesloegen. ‘Als je je niet koest houdt, gaat de deal niet door.’

‘Sorry,’ zei Arachnia snel. Ze begreep uit Drakes toon dat deze missie van hem, wat die ook mocht inhouden, belangrijk was. En in haar ervaring betekende belangrijk een groot bedrag.

‘In ieder geval...’ ging Drake verder toen hij zeker wist dat de kust veilig was. ‘was het mijn taak om toezicht te houden op hun gevangenis. Helaas heeft een van de vrienden van Stan zich opgeofferd zodat Stan kon ontsnappen. De Noctem-alliantie is goed op weg om door de muren van Element City heen te breken en de republikeinse legers te vernietigen. Lord Tenebris is er echter van overtuigd dat als president Stan er op de een of andere manier in slaagt naar de stad terug te keren, hij zijn burgers zal weten aan te sporen en zo het

tij van de oorlog weer in zijn voordeel zal doen keren.’

‘Dus... je wilt hiermee zeggen...’ zei Arachnia langzaam, met bonzend hart, terwijl ze tot zich liet doordringen wat Drake haar vertelde. ‘Je wilt dat ik de president van Elementia opspoor en vermoord?’

‘Niet helemaal,’ antwoordde Drake op effen toon. ‘Om de een of andere reden wil Lord Tenebris Stan per se zelf doden. Ik weet eerlijk gezegd niet waarom, maar ik vertrouw Lord Tenebris volledig en ik weet zeker dat hij er een goede reden voor zal hebben. Arachnia, ik vraag jou president Stan gevangen te nemen en hem levend en wel aan Lord Tenebris uit te leveren.’

‘Tja...’ reageerde Arachnia na een tijdje. Ze probeerde ongeïnteresseerd te klinken hoewel ze diep onder de indruk was van wat Drake vroeg. ‘Dit klinkt alsof het een heel moeilijke opdracht is, Drake. Als jij geen idee hebt waar Stan is, en als jij hem niet kunt vinden, dan... dan denk ik dat jij net zo goed weet als ik dat geen enkel ander team dan dat van mij hiertoe in staat zou zijn.’

‘Dat is precies de reden waarom ik naar jou toe ben gekomen,’ zei Drake ongeduldig. Hij had eigenlijk verwacht dat ze zonder meer akkoord zou gaan.

‘En... daarom denk ik dat je het zult begrijpen wanneer ik, gezien mijn achtergrond, zeg dat de prijs om dit tot stand te brengen niet gering zal zijn,’ zei Arachnia op enigszins heimelijke toon.

Drake aarzelde niet. Hij tastte in de plooiën van zijn cape om iets tevoorschijn te halen. Hij liet het slechts even zien voordat hij het weer in zijn inventaris stopte, maar het was

voor Arachnia lang genoeg om de grote stapel van 64 diamantblokken in Drakes hand te zien.

‘Ik verzeker je dat de betaling geen probleem vormt,’ zei Drake slechts.

Arachnia haalde nu zwaar adem van opwinding. Dit was het. Samen met haar team zou ze de grootste opdracht in de geschiedenis van Minecraft uitvoeren en rijk worden op een manier die hun wildste dromen te boven ging.

‘Generaal Drake,’ zei Arachnia met een glimlach, ‘ik kan tot mijn vreugde verklaren dat wij voor je klaarstaan.’

Drake grijnsde slinks. ‘Ik wist dat ik op je kon rekenen, Arachnia. Verzamel nu je team en vertrek zo snel mogelijk naar het vasteland. President Stan is waarschijnlijk op ditzelfde moment bezig naar Element City op te trekken, dus jullie moeten opschieten. Neem de treinverbinding naar de westelijke muur van Element City. Daar zul je een legioen van het Noctem-leger treffen, dat de stad inmiddels heeft belegerd. Zij zullen je alle informatie geven die wij reeds hebben verzameld met betrekking tot waar president Stan zou kunnen zijn, en dan kan jullie zoektocht beginnen.’

‘Zoals je wilt, Drake,’ sprak Arachnia.

‘En bedenk wel, Arachnia... president Stan moet je niet onderschatten. Hou in gedachten dat dit de speler is die koning Kev in de strijd heeft verslagen. Hij is een uitzonderlijke vechter, heel slim en heel behendig. We kunnen het absoluut niet gebruiken dat hij terugkeert om zijn stad opnieuw aan te voeren. Het lot van de Noctem-alliantie zou wel eens in de handen van jouw team kunnen liggen, Arachnia.’

‘Maak je geen zorgen, Drake,’ zei Arachnia, met een blik vol

opwinding en iets van bloeddorstigheid in haar stem. ‘Stan heb ik voor jou zo goed als te pakken.’

Drake knikte een laatste keer en stond op van zijn stoel. Zonder Arachnia nog een blik waardig te keuren trok hij zijn gouden capuchon over zijn hoofd, baande hij zich een weg door de kluwen dronken speler, en verliet hij de kroeg.